

SVERIGES RUNINSKRIFTER

UTGIVNA AV

KUNGL. VITTERHETS HISTORIE OCH ANTIKVITETS AKADEMIEN

ANDRA BANDET

ÖSTERGÖTLANDS RUNINSKRIFTER

GRANSKADE OCH TOLKADE

AV

ERIK BRATE

STOCKHOLM

KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

1911
[111410]

118. Slaka kyrkogård, Hanekinds hd.

Pl. XXXIX. Fig. 2.

Litteratur: B. 846; L. 1137; W. 78; Peringskiöld, *Mon.* VII; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland*, s. 273; P. A. Säve, *ATS.*, 1, s. 78, teckning pl. 20, fig. 1; *Reseberättelse* 1861, 3: s. 38, teckn.; C. F. Nordenskiöld, *Östergötlands fornminnesfören. tidskr.* I, s. 3; *Reseberättelse*; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 30, teckn.

Peringskiöld angiver runstenens plats vara »Slaka Bogårdsmur, Suder innantill», Broocman säger »på Bosgårds nu Lambohofs backe», men även P. A. Säve och Nordenskiöld

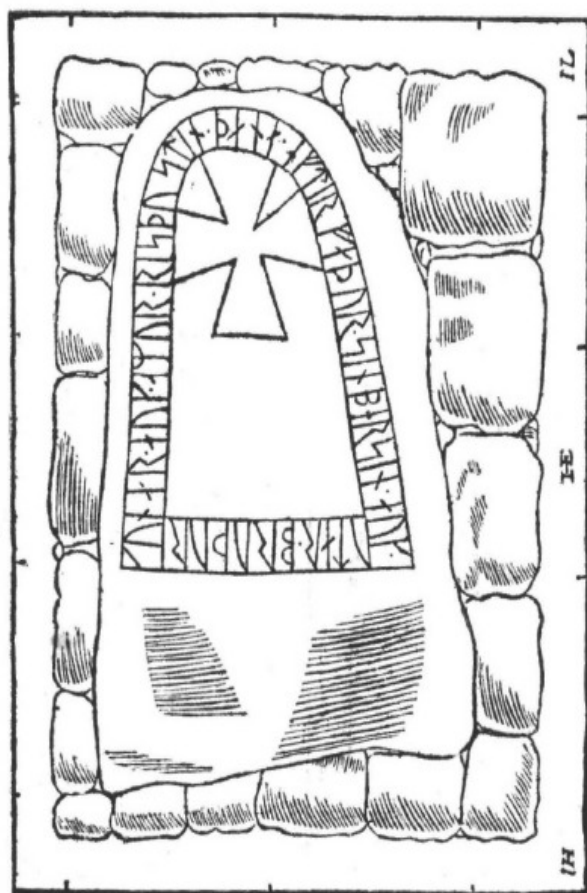

2. Ög. 118. Slaka.

funno stenen i södra kyrkogårdsmuren, 1875 var den rest på kyrkogården, där den nu står nära södra kyrkogårdsmuren mitt emot ingången till kyrkan på södra långväggen.

Ämnet är grovkornig, rödaktig granit. Höjden på mitten är 1,32 m, bredden efter fotslingans ytterlinie 92 cm, vid korsets bas 77 cm, vid översta korsarmens topp 62 cm, tjockleken 40 cm.

Korset har en lång fot, vars högra linie med säkerhet går fram till fotslingan. Av de halvcirklar, varpå korsfoten står enligt Ihrfors, finnas möjligen ett par linier över korsfoten.

B. 846.

· kunar · auk · emikr · restu · sten · pana · eftir · fapur · sin · bersen · auk · utar · brupur · På
 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55

korsfoten: sin ·

Namnet **bersen** är fsv. *Bærghswen*, som ristats **barksuain** L. 1072 Medelpad. Lundgren, *Personnamn*, kan blott anföra namnet från Jämtland, och Lind, *Norsk-isl. dopnamn*, s. 125 f. anför talrika fornnorska exempel, även såsom här utan *w*: *Bærghswin*, gen. *Bærswins*.

Översättning: Gunnar och Hemming reste denna sten efter Ber(g)s(v)en, sin fader, och Ottar, sin broder.

Inskriften börjar med en punkt; punkten efter **auk** är av något oregelbunden form. Det andra namnet är **emikr Hæm(m)ingr**, uti **e** är staven svag men prickens tydlig; B. 546 läser **amur**, i det **i** och den sneda staven till **k** sammanfattas till **u**, men stavarna äro upptill om än obetydligt skilda och bistaven till **k**, som går in i toppen av **r**, är rätt tydlig. Verbet är **restu**; prickens tyckes säker på **e**; på **t** är staven mycket svag, vänstra bistaven med svårighet skönjbar, den högra djup och tydligt begränsad nedåt; B. 846 **þ** oriktigt. I **sten** ses bistaven av **n** blott t. h., en fåra t. v. har säkert utgjort den vänstra. På **r** i **eftir** utgår högra bistaven högre upp än den vänstra. Efter **bersen · auk ·** begränsas slingan av en linie.

P. A. Säve menar sig ock se spår av runor på korsfoten, vilka han tecknar **br**; där tyckes verkligen det felande **sin** efter **brupur** hava stått att läsa nedifrån uppåt, följt av en mycket tydlig punkt, som står 17 cm ovan fotslingans övre linie.

Inskriften är alltså följande: